

valg, hvori arbejdsgiverne og arbejderne er repræsenteret på lige fod.

27. (1) I tilfælde, hvor måltider og andre levnedsmidler stilles til rådighed for arbejderne direkte af arbejdsgiveren, bør priserne være rimelige, og de bør ydes uden fortjeneste for arbejdsgiveren; et eventuelt overskud ved salget bør indbetales til en fond eller indsættes på en særlig konto og efter omstændighederne benyttes til at imødegå tab eller til at forbedre de for arbejderne tilvejebragte foranstaltninger.

(2) I tilfælde, hvor måltider og andre levnedsmidler stilles til rådighed for arbejderne af en marketenderibestyrer, bør priserne være rimelige, og de bør ydes uden fortjeneste for arbejdsgiveren.

(3) I tilfælde, hvor de pågældende foranstaltninger er tilvejebragt ved kollektive overenskomster eller ifølge særlige aftaler inden for virksomhederne, bør den i stk. (1) omhandlede fond administreres enten af et fællesorgan eller af arbejderne.

28. (1) En arbejder bør under ingen omstændigheder være forpligtet til at yde bidrag til udgifterne ved velfærdsforanstaltninger, som han ikke ønsker selv at benytte.

(2) I tilfælde, hvor arbejderne skal betale for velfærdsforanstaltninger, bør afdragsvis betaling eller restancer ikke være tilladt.

VIII. Transportforanstaltninger.

29. I tilfælde, hvor arbejderne ifølge national eller lokal sædvane selv sørger for deres transportmidler til og fra arbejdet, bør der om nødvendigt og muligt tilvejebringes passende parkeringsmuligheder.

30. I tilfælde, hvor en væsentlig del af arbejderne har særlige vanskeligheder med at komme til og fra arbejdet, fordi de offentlige transportlinier er utilstrækkelige, eller fordi der ikke er korrespondance mellem køreplanerne og arbejdstiden, bør de virksomheder, hvor de er beskæftiget, søge at få de offentlige transportvirksomheder på det pågældende sted til at foretage de nødvendige tilpasninger og forbedringer i køreplanen.

31. I tilfælde, hvor arbejderens transportvanskeligheder først og fremmest skyldes, at transportmidlerne er overbelastet, samt en ophobning af trafikken i myldretimerne, og hvor disse vanskeligheder ikke kan overvindes på anden måde, bør den virksomhed, i hvilken de er beskæftiget, efter forhandling med de pågældende arbejdere og med de offentlige transport- og trafikmyndigheder og eventuelt med andre virksomheder på stedet søge at til-

passe eller forskyde tidspunkterne for arbejdets påbegyndelse og afslutning i virksomheden som helhed eller i enkelte af dens afdelinger.

32. I tilfælde, hvor det er nødvendigt, at arbejderne har tilstrækkelige og let tilgængelige transportmuligheder, og disse ikke kan tilvejebringes på anden måde, bør de virksomheder, hvor de er beskæftiget, selv sørge for transporten.

33. I visse lande, områder eller industrier, hvor offentlige transportmidler er utilstrækkelige eller vanskeligt tilgængelige, bør der, såfremt virksomheden ikke selv sørger for transporten, efter overenskomst mellem arbejdsgiveren og de pågældende arbejdere udbetales disse en transportgodtgørelse.

34. Virksomhederne bør om nødvendigt drage omsorg for, at der enten gennem offentlige transportlinier eller på anden måde tilvejebringes tilstrækkelige transportmuligheder for skifteholdsarbejdere på de tider af døgnet, hvor de almindelige transportmidler ikke kan benyttes eller er utilstrækkelige.

IX. Almindelige bestemmelser.

35. Hvor det drejer sig om en forbundsstat, omfatter udtrykket „nationale love eller administrative forskrifter“, således som det anvendes i nærværende henstilling, forbundsstatens love og administrative forskrifter og de enkelte staters, provinser eller kantoners love og administrative forskrifter, alt efter den pågældende medlemsstats forfatningssystem.

VI. Tvangsarbejde.

Spørgsmålet, der var til første behandling på konferencen, var optaget på dagsordenen på grundlag af en undersøgelse, der i årene 1951-53 blev foretaget af en ad hoc-komité nedsat af generaldirektøren for ILO og FN's generalsekretær. Komitéen var kommet til den slutning, at tvangsarbejde stadig var i anvendelse i adskillige af ILO's medlemslande, uanset at arbejdskonferencen allerede havde vedtaget en række konventioner, der nedlagde forbud mod tvangsarbejde, herunder navnlig den generelle konvention om tvangsarbejde fra 1930. Komitéen havde peget på visse særlig graverende former for tvangsarbejde, og arbejdsbureauet havde på grundlag af disse oplysninger udarbejdet forslag til en konvention, der